

מילים-זכוכיות

מאיטלקית: טל אנגל

אנטוניה פּוֹצִי נולדה ב־1912 במילאנו והחלה לכתוב שירה כנערה מתבגרת. במשך שנים היא תיעדה ביומנה מכתבים, תמונות שצילמה, את חוויותיה מהלימודים ואת נסיעותיה. ביתה וספרייתה הפרטית היו בוילה המשפחתית בפסטורו, למרגלות הרי הגרינייה בלומברדיה. באוניברסיטה למדה בלשנות וספרות. ב־2 בדצמבר 1938 ניסתה לשים קץ לחייה בבליעת כדורי הרגעה. היא נמצאה מחוסרת הכרה בתעלה בפרוור של מילאנו ולמחרת נפטרה. בת 26 הייתה במותה. משפחתה סירבה להודות שמותה היה בשל התאבדות ונטען שמתה מדלקת ריאות. צוואתה הושמדה על ידי אביה, ושיריה עברו עריכה דקדקנית על ידי האב. פּוֹצִי נחשבת לאחד הקולות המקוריים בשירה האיטלקית המודרנית. בימי חייה הקצרים היא כתבה כ־300 שירים, וכולם ראו אור רק לאחר מותה.

עולה קלה

הִיִּיתִי רוֹצָה שְׁנַשְׁמָתִי תִּהְיֶה לְךָ
קְלָה
כְּקִצּוֹת עָלֵי בְרוֹשׁ
הַנִּצָּתִים בְּשֶׁמֶשׁ
בְּצִמְרוֹת גִּזְעִים עֲטוּפִי
שֶׁלֶג –

הִיִּיתִי רוֹצָה לְהוֹלִיךְ אוֹתְךָ בְּמִלּוֹתֵי
אֶל רְחוֹב נְטוּשׁ, מְסָמֵן
בְּצִלָּלִים דְּקִיקִים –
אֶל הָעֵמֶק שֶׁבוֹ שְׁקֵטִים הָעֵשָׂבִים,
אֶל הָאֵגֶם –
הֵיכֵן שָׁמַשׁ הַרוּחַ מְהַדְּדָה בְּאָחוּ
וְהַשְׁפִּירִיּוֹת מְשַׁתְּעֵשְׁעוֹת בְּמִים הָרְדוּדִים.

הִיִּיתִי רוֹצֶה שְׁנִשְׁמָתִי תִּהְיֶה לְךָ
 קֶלֶה,
 שְׁשִׁירָתִי תִּהְיֶה לְךָ גֶשֶׁר,
 רֶךְ וְיָצִיב,
 לָבֵן –
 מֵעַל תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ.

5 בדצמבר 1934

עצירה נוספת

ל"ב

הִנֵּחַ אֶת רֹאשְׁךָ עַל כְּתָפִי,
 שְׁאַלְטָפוֹ בְּמַחֲוֹת יָד אֶטִּית,
 כְּאֵלֹו יָדֵי מַלְוָה
 חוּט אָרֶךְ, נִתְפָּר, בְּלָתִי נִרְאָה.
 לֹא רַק עַל גּוֹפְךָ: עַל כָּל מַצַּח
 דּוֹאֵב וְעֵיף
 מִי יִתֵּן וַיִּרְדּוּ לְטוֹפֵי הָעוֹרִים
 כְּעֵלִים מַצְהִיבִים שֶׁל סֵתוֹ
 עַל שְׁלוֹלִית שְׁמֹשֶׁת־קָפִים בָּהּ הַשָּׁמַיִם.

יופי

אני נותנת לך את עצמי,
את לילותי נטולי השנה,
את הלגים הארכות
של שמים וכוכבים שגמתי
על ההרים.
את רוחם של הימים המועדים
אל זריחות רחוקות.
אני נותנת לך את עצמי,
את השמש הבתולית של בקרי
על שפתי הים
בין העמודים ששרדו,
עצי הזית והשבילים,
את הצהרים
על סף התהומות,
את השקיעות
למרגלות הפסלים והגבעות,
בינות לגזעי הברושים
שנמלאים בקני הצפרים –
ואתה אוסף את פלא הבריאה שלי,
את הרעד בין ענפי
החי במעגל האפקים,
המקפל ברוח הצלולה
ביפי:
ואתה מניח לי להביט בעינים הללו
שאליהם נתן לך,
כה עמוסות שמים –
עמקות כמו עדנים של אור,
שנרקעו בפסגות.

פנים חדשים

הִיָּה יוֹם שֶׁעָלָה בּוֹ חַיִּיךָ
שֶׁל אָבִיב עַל פָּנַי – זֶה וְדַאי;
וְלֹא חַיִּיךָ שֶׁרָאִיתָ רַק אֶתָּה, אֲלֵא חַיִּיךָ
שֶׁהִשְׁתַּקֵּף בְּאַשְׁרָךְ.
וְגַם אֲנִי, בְּלִי לְרֹאוֹתוֹ, חֲשֵׁתִי
אֶת חַיִּיכִי שְׁלִי
כְּמוֹ חֶלֶל חֵם
עַל פָּנַי.
אֲזִי יֵרֵד הַלֵּילָה
וְהִיָּה עָלַי לְשָׁהוֹת בַּחוּץ, בְּסוּפָה:
הַחַיִּיךָ, הַחֶלֶל הַחֵם, נִסְתָּם.
הַשְׁחֵר הִיָּה בְּעֵינַי
כְּמִנּוּרָה כְּבוּיָה:
הִמָּמוּ אוֹתִי הַדְּבָרִים שֶׁגִּלְתִּי
וּבִינֵיהֶם פָּנַי הַקָּרִים.
רָצוּ לְתֹרֵם לִי
פָּנִים חֲדָשִׁים.
כְּמוֹ לְפָנַי דִּיוֹקָן קְדוֹשִׁים בְּכִנְסִיָּה
שֶׁהִשְׁתַּנָּה
לֹא תִכְרַע בֶּרֶךְ בְּאַמּוֹנָה
זִקְנָה וְתִתְפַּלֵּל
כִּי אֵינָה מְזַהֶה עוֹד
אֶת מְרֹאֶה פָּנֶיהָ הַיָּקָר שֶׁל הַמַּדּוּנָה,
שֶׁכְּמַעַט שֶׁנִּדְמִיתָ לָּהּ כְּאִשָּׁה
אֲבוּדָה –
כֵּן הַיּוֹם לְבִי
לְפָנַי הַמְּסַכָּה הַלֹּא מְכַרְת
שֶׁעָטוּ פָּנַי.

השתקפויות

מלים-זכוכיות,
בבואת השמים שלי
אינה משתקפת בהן נאמנה.

עליכן אני חושבת
לאחר שקיעת השמש
ברחוב אפל
כשעל חלוקי נחל נופל הויטראז'
והרסיסים המתפזרים
יבקעו את האדמה.

אבודים בזרועות החשכה

אבודים בזרועות החשכה,
הרים –
מכם אני לומדת צפייה מהי:
עם שחר כנסיות יהפכו
ליערות שהם שלי.
אעלה בלהבות – אש בעלי הסתו,
הלומה משמש.